

Daniels bok – nummer ett hundre og femten

Åpenbaring av den siste generasjons profetiske kjennetegn

Jeff Pippenger

2024-03-04

I den siste generasjonen av et folk som blir gått forbi, blir visse profetiske kjennetegn identifisert. De er da en ormeyngel, for de har dannet Satans karakter. De er en slekt av horkarler og horkvinner, for de har dannet uhellige forbindelser med Guds fiender. De er kommet til et punkt hvor de ser, men ikke kan forstå; de hører, men ikke kan fatte, for de er uomvendte, noe som fremstilles ved at deres hjerter blir fete. Moses omtalte først nettopp dette fenomenet.

Og Moses kalte sammen hele Israel og sa til dem: Dere har sett alt det Herren gjorde for deres øyne i landet Egypt mot farao og mot alle hans tjenere og mot hele hans land; de store prøvelser som deres øyne har sett, tegnene og de store undergjerningene. Men Herren har ikke gitt dere et hjerte til å forstå, øyne til å se og ører til å høre, helt til denne dag. 5. Mosebok 29:2–4.

Ved den første omtalen av det laodikeiske fenomenet med å se og høre, er det som Guds folk er ute av stand til å se, tegnene og underne i sin grunnleggende historie. Jeremia identifiserer fenomenet som et kjennetegn ved de «dåraktige jomfruer» i de siste dager, og som en fremstilling av de dåraktige jomfruers nektelse av å ta imot de tre englers budskap, som begynner med den første engels kunngjøring om å frykte Skaperen Gud. På grunn av dette opprøret mottar de ikke det sene regn.

Forkynn dette i Jakobs hus og kunngjør det i Juda og si: Hør nå dette, du dårlige folk, uten forstand, som har øyne, men ikke ser, som har ører, men ikke hører: Frykter dere ikke meg? sier Herren. Vil dere ikke skjelve for mitt åsyn, jeg som satte sanden til grense for havet ved en evig forskrift, så det ikke kan gå over den? Og om bølgene kaster seg opp, makter de det ikke; om de bruser, kan de likevel ikke gå over den. Men dette folk har et frafallent og opprørsk hjerte; de er falt fra og gått bort. Heller ikke sier de i sitt hjerte: La oss nå frykte Herren vår Gud, han som gir regn, både tidligregnet og senregnet, i sin tid; han bevarer for oss de fastsatte ukene for høsten. Deres misgjerninger har vendt dette bort, og deres synder har holdt de gode ting tilbake fra dere. Jeremia 5:20–25.

Esekiel identifiserer dem som åpenbarer de kjennetegn som fremstilles ved å se og ikke forstå, som et gjenstridig hus. De er et gjenstridig hus som ikke vil se historien om sine grunnvoller, som er dårlige jomfruer, som er uomvendte fordi de forkaster den første engels budskap, hvilket er å forkaste dem alle; for dersom du ikke tar imot den første engels budskap, kan du heller ikke ta imot den andre eller den tredje. I denne tilstand blir senregnet holdt tilbake fra disse jomfruene i senregnets tid. Etter at Jesus hadde tatt opp dette kjennetegn i sin fremstilling, gikk Han deretter videre til å legge frem lignelsen om såmannen.

Men salige er deres øyne, fordi de ser, og deres ører, fordi de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige menn har ønsket å se det som dere ser, og fikk ikke se det, og å høre det som dere hører, og fikk ikke høre det. Hør derfor lignelsen om såmannen. Når noen hører ordet om riket og ikke forstår det, da kommer den onde og river bort det som ble sådd i hans hjerte. Dette er den som tok imot såkornet ved veikanten. Men den som tok imot såkornet på steingrunn, er den som hører ordet og straks tar imot det med glede; men han har ikke rot i seg og holder bare ut en stund. Når trengsel eller forfølgelse oppstår for ordets skyld, faller han straks fra. Den som tok imot såkornet blant tornene, er den som hører ordet; og denne verdens bekymring og rikdommens svik kveler ordet, og han blir uten frukt. Men den som tok imot såkornet i den gode jord, er den som hører ordet og forstår det; han bærer også frukt og gir avkastning, én hundrefold, en annen sekstifold, en annen trettifold. En annen lignelse fremla han for dem og sa: Himlenes rike kan lignedes med en mann som sådde godt såkorn i åkeren sin. Men mens folkene sov, kom hans fiende og sådde ugress blant hveten og gikk bort. Men da strået skjød opp og bar frukt, kom ugresset også til syne. Da kom husbondens tjenere og sa til ham: Herre, sådde du ikke godt såkorn i åkeren din? Hvor kommer da ugresset fra? Han sa til dem: En fiende har gjort dette. Tjenerne sa til ham: Vil du da at vi skal gå og sanke det sammen? Men han sa: Nei, for at dere ikke også skal rykke opp hveten sammen med det når dere samler ugresset. La begge vokse sammen inntil høsten. Og i høsttiden vil jeg si til høstfolkene: Sank først sammen ugresset og bind det i bunter for å brenne det opp; men hveten skal dere samle i låven min. Matteus 13:16–30.

De dårlige er ugresset, og de vise er hveten. I lignelsen om de ti jomfruer er besittelsen av olje det som åpenbarer skillet mellom de to klassene, og når det gjelder hveten og ugresset, beror det på om sæden, som er ordet, blir forstått. Den første omtalen ved Moses av en klasse som ikke skal se og derfor ikke forstå, plasserer budskapet som skal forstås i tegnene og undergjerningene i den grunnleggende historien. Den siste profetiske henvisningen hos Ellen White til elementene i det gjenstridige husets blindhet identifiserer at de øyne som var velsignet til å se det som alle de rettferdige menn ønsket å se, var historien om Millerittbevegelsen.

«Alle budskapene som ble gitt fra 1840 til 1844, skal nå gjøres virkningsfulle, for det er mange mennesker som har mistet sin orientering. Budskapene skal gå til alle menighetene.

«Kristus sa: ‘Salige er deres øyne, fordi de ser; og deres ører, fordi de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige menn har ønsket å se det dere ser, og har ikke sett det; og å høre det dere hører, og har ikke hørt det’ [Matteus 13:16, 17]. Salige er de øyne som så de ting som ble sett i 1843 og 1844.» Manuscript Releases, bind 21, 436, 437.

Jesus illustrerer alltid enden med begynnelsen, og den første henvisningen til dem som har øyne, men ikke ser eller forstår, og den siste henvisningen identifiserer at den grunnleggende historien til det opprørske hus er det som ikke blir sett, og derfor blir forkastet, og således hindrer de dårlige i å gjenkjenne senregnet. Historien fra 1840–1844 ble forbildet ved det gamle Israels utfrielse fra det egyptiske trelldom. Det gamle Israels svikt i å bestå den innledende prøvelsesprosessen førte dem til Kadesj, hvor de tok imot den falske rapporten fra de ti speiderne og valgte en ny fører til å lede dem tilbake til Egypt. Førte år senere ble de ført tilbake til Kadesj, og Moses sviktet ved å slå på Klippen for annen gang.

Selv om Moses sviktet, gikk Josva likevel videre med å føre dem inn i det lovede land. Den siste prøven ved Kadesj var knyttet til et alvorlig opprør, for Jesus fremstiller alltid enden ved begynnelsen, og opprøret fra de ti speiderne ved Kadesj i begynnelsen av de førti årene, og også ved avslutningen av de førti årene, illustrerer et stort opprør ved Kadesj. Men til tross for Moses' opprør ved Kadesj, ble synet om å gå inn i det lovede land ikke lenger utsatt.

I opprøret i 1863, som førte til det økte opprøret i 1888, som førte til det økte opprøret i 1919, og som kulminerte i opprøret i 1957, førte Jesus det laodikeiske adventismen tilbake til Kadesj. Han førte dem tilbake til den historien da den tredje engel ankom og begynte en prøvelsesprosess som til slutt åpenbarte opprøret i 1863 og forvisningen til vandringen i Laodikeas ørken. Den tredje engel trådte inn i den avsluttende historien til den laodikeiske adventismen den 11. september 2001, da den veldige engelen i Åpenbaringen atten, som er den tredje engel, kom ned. Han kunngjorde deretter at Babylon var falt, slik det ble forbildet ved nedkastelsen av Nimrods tårn, da tårnene i New York City ble styrtet ned.

«Den tredje engels budskap vil ikke bli forstått; lyset som skal opplyse jorden med sin herlighet, vil bli kalt et falskt lys av dem som nekter å vandre i dets fremadskridende herlighet.» Review and Herald, 27. mai 1890.

Som med det gamle Israel, slik også med det moderne Israel. Den generasjon som er vitne til 11. september 2001, er den siste generasjon. Jesus sa i Lukas, kapittel tjueén, at «denne slekt», og Han identifiserte den slekt som dem som lever når himmel og jord skal forgå, noe som finner sted ved Hans gjenkomst. Den generasjon som lever og er vitne til Kristi gjenkomst, vil ha erkjent et tegn som beviser for dem at de er den siste generasjon. De vil vite og forstå at de er dem som lever når «virkningen av hvert syn» ikke lenger «utsettes».

Da Jesus forlot tempelet sammen med disiplene, ba de Ham forklare hva Han hadde ment med Sin beskrivelse av templets ødeleggelse. Denne samtalen representerte den samtalen Hans disipler har i den siste generasjon. Disiplene ønsket å forstå hva Han mente når Han gjentatte ganger har undervist at den laodikeiske adventistmenighet skal feies bort ved den snart kommende søndagsloven, idet tilhengerne der blir spydd ut av Hans munn og ikke lenger er dem som taler for Ham.

Da Jesus svarte disiplene, beskrev Han Jerusalems ødeleggelse og den historie som fulgte, helt fram til verdens ende. Etter å ha framlagt den historiske oversikten fram til vers nitten, omtaler Han deretter Jerusalems ødeleggelse, en ødeleggelse som kunne ha inntruffet ved korset, men som i Guds miskunn og langmodighet ble utsatt i omkring førti år. Ved slutten av de førti årene ville det være en rest som unnslopp ødeleggelsen, men bare dersom de gjenkjente det tegnet som Han da gav.

I begynnelsen av det gamle Israel var det en førtiårsperiode, som begynte med en dom over de ti speidernes opprør, en dom som ble utsatt i førti år på grunn av Moses' forbønn. Ved slutten av det gamle Israel var det en dom over korsets opprør, en dom som ble utsatt i førti år på grunn av Kristi langmodighet og barmhjertighet. I begge historiene var det en rest som unnslopp. Jesus illustrerer alltid enden på en ting med begynnelsen på en ting.

Jesus omtalte tegnet som var knyttet til Jerusalems ødeleggelse og identifiserte det som «hevners dager».

Og når dere ser Jerusalem omringet av hærer, da skal dere vite at dets ødeleggelse er nær. Da må de som er i Judea, flykte til fjellene; og de som er midt i byen, må dra ut; og de som er ute på landet, må ikke gå inn i den. For dette er hevners dager, da alt det som er skrevet, skal bli oppfylt. Lukas 21:20–22.

«Hevners dag» er de sju siste plagene, og av denne grunn setter søster White Jerusalems ødeleggelse i sammenheng med Guds utøvende dom i de siste dager.

Kom nær, dere folkeslag, for å høre; og lytt, dere folk: la jorden høre, og alt som er i den; verden, og alt som kommer fram av den. For Herrens harme er rettet mot alle folkeslag, og hans vrede mot alle deres hærer: han har viet dem til undergang, han har overgitt dem til slakt. Også deres falne skal kastes bort, og stanken av deres lik skal stige opp, og fjellene skal smelte av deres blod. Og hele himmelens hær skal gå i oppløsning, og himlene skal rulles sammen som en bokrull; og hele deres hærske skal falle ned, slik bladet faller av vintreet, og som en moden fiken faller fra fikentreet. For mitt sverd har drukket seg mett i himmelen: se, det skal fare ned over Idumea, og over folket som er viet til min forbannelse, til dom. Herrens sverd er fylt med blod, det er gjort fett av fedme, av blodet fra lam og geiter, av fett fra nyrene til værer; for Herren har et offer i Bosra, og et stort slakt i Idumeas land. Og villoksene skal falle med dem, og oksene sammen med de sterke; og deres land skal drikkes gjennom av blod, og deres jord bli gjort fet av fedme. For det er dagen for Herrens hevn, gjengjeldelsens år for Sions sak. Jesaja 34:1–8.

Jesus holdt sin første offentlige fremstilling i Nasaret, der han kunngjorde seg selv som Messias. Denne fremstillingen var profetisk styrt av loven om første omtale. Teksten han valgte å lese, viste at hans gjerning innbefattet å forkynne «Herrens hevns dag», som ifølge Jesaja også er «gjengjeldelsens år for striden om Sion».

Det var i Nasaret at Kristus begynte sin offentlige tjeneste og kunngjorde seg selv som Messias. Det var da at de som hørte Hans ord, men ikke oppfattet, forsøkte å drepe Ham ved å styrte Ham utfor et fjell. Begynnelsen på Hans tjeneste var kjennetegnet ved at folket i Hans hjemby forsøkte å drepe Ham, og avslutningen på Hans tjeneste ved at Hans eget folk drepte Ham. Hans tjeneste gikk ut på å identifisere seg selv som Messias, noe Han ble da Han ble salvet ved sin dåp. Ved Hans dåp steg et guddommelig symbol ned for å stadfeste oppfyllelsen av forutsigelsen om den kommende Messias. Den 11. august 1840 steg et guddommelig symbol ned for å stadfeste forutsigelsen om prøvelsesbudskapet i den historien. Og den 11. september 2001 kom et guddommelig symbol ned for å stadfeste det forutsagte budskapet for den historien, som er budskapet om senregnet.

«Etter å ha virket i to dager blant samaritanene forlot Jesus dem for å fortsette sin reise til Galilea. Han gjorde ikke opphold i Nasaret, hvor han hadde tilbrakt sin ungdom og tidlige manndom. Mottakelsen han fikk der i synagogen, da han kunngjorde seg selv som Den Salvete, var så ugunstig at han besluttet å søke mer fruktbare marker, å forkynne for ører som ville lytte, og for hjerter som ville ta imot hans budskap. Han erklærte overfor sine disipler at en profet ikke har ære i sitt eget fedreland. Dette utsagnet fremsetter den naturlige motvilje

som mange mennesker har mot å anerkjenne en forunderlig beundringsverdig utvikling hos en som uten ytre oppsikt har levd iblant dem, og som de inngående har kjent fra barndommen av. Samtidig kan disse samme personer bli vilt opphisset over en fremmeds og en eventyrers påstander.» The Spirit of Prophecy, bind 2, 151.

I Lukas kapittel tjueen identifiserer Kristus de hundre og førtifire tusen, den siste slekt som ikke dør. Dette gjør Han ved å fremstille den historie som begynte med Hans siste besøk i det som tidligere hadde vært Hans Fars hus, men som da var blitt jødernes hus. I beretningen om den historie som Jesus begynte å fremstille, kom Han til det punkt da Jerusalem, og templet som disiplene ønsket å få vite om, skulle ødelegges (70 e.Kr.). Han identifiserte ødeleggelsen som hevners dager, noe som var en del av Hans innledende kunngjøring av Sin tjeneste. «Hevners dager» representerte ikke bare Jerusalems ødeleggelse i år 70, men også tiden for Guds vrede, slik den er framstilt i de sju siste plagene.

For dette er Herren, herskarenes Guds dag, en hevners dag, så han kan hevne seg på sine motstandere; og sverdet skal fortære, og det skal mettes og drikkes fullt av deres blod; for Herren, herskarenes Gud, har et offer i landet i nord ved elven Eufrat. Jeremia 46:10.

«Hevners dag» over Babylon, framstilt ved «slaktofferet i landet i nord ved elven Eufrat», begynner ved den snart kommende søndagsloven.

På grunn av Herrens vrede skal den ikke være bebodd, men ligge fullstendig øde; hver den som går forbi Babylon, skal bli forferdet og plystre over alle hennes plager. Still dere opp til strid mot Babylon rundt omkring; alle dere som spenner buen, skyt på henne, spar ingen piler; for hun har syndet mot Herren. Rop mot henne rundt omkring: hun har gitt sin hånd; hennes grunnvoller er falt, hennes murer er revet ned; for dette er Herrens hevn. Ta hevn over henne; som hun har gjort, slik skal dere gjøre mot henne. Utrydd såmannen fra Babylon, og ham som fører sigden i høsttiden; av frykt for det undertrykkende sverd skal de vende om, hver til sitt folk, og de skal flykte, hver til sitt eget land. Israel er en bortdrevet sau; løvene har jaget ham bort. Først fortærte kongen av Assyria ham, og til sist har denne Nebukadnesar, kongen av Babylon, knust hans ben. Derfor sier Herren, herskarenes Gud, Israels Gud: Se, jeg vil hjemseke kongen av Babylon og hans land, slik jeg hjemsekte kongen av Assyria. Og jeg vil føre Israel tilbake til hans beitemark, og han skal beite på Karmel og Basan, og hans sjel skal mettes på Efraims fjell og i Gilead. I de dager og på den tid, sier Herren, skal Israels misgjerning bli lett etter, og den skal ikke finnes, og Judas synder, og de skal ikke bli funnet; for jeg vil tilgi dem som jeg lar bli tilbake. Dra opp mot landet Meratajim, mot det og mot innbyggerne i Pekod; herj etter dem og ødelegg dem fullstendig, sier Herren, og gjør etter alt det jeg har befalt deg. Lyd av strid er i landet, og av stort sammenbrudd. Hvor er ikke hele jordens hammer blitt hugget av og knust! Hvor er ikke Babylon blitt en ødemark blant folkene! Jeg har lagt en snare for deg, og du er også fanget, Babylon, uten at du visste det; du er funnet og også grepet, fordi du har satt deg opp mot Herren. Herren har åpnet sitt våpenkammer og hentet fram sin vredes våpen; for dette er et verk av Herren, herskarenes Gud, i kaldeernes land. Kom mot henne fra den ytterste grense, åpne hennes forrådshus; kast henne opp som hauger og ødelegg henne fullstendig; la intet bli tilbake av henne. Slå i hjel alle hennes okser; la dem fare ned til slaktingen. Ve dem! for deres dag er kommet, tiden for deres hjemsekelse.

Røsten av dem som flykter og slipper unna fra Babylons land, for å forkynne i Sion Herren vår Guds hevn, hevnen for hans tempel. Kall sammen bueskytterne mot Babylon, alle dere som spenner buen; slå leir mot det rundt omkring, la ingen slippe unna derfra. Gjengjeld henne etter hennes gjerning; etter alt det hun har gjort, slik skal dere gjøre mot henne; for hun har vært overmodig mot Herren, mot Israels Hellige. Jeremia 50:13–29.

Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr. representerer fullbyrdelsesdommen over Babylon-skjøgen, som begynner ved den snart kommende søndagsloven i USA. Jesus visste at Han identifiserte år 70 e.Kr. som den snart kommende søndagsloven, for Han er forfatteren av sitt Ord, og Han er Ordet. Det er viktig å erkjenne den sammenheng som Jesus fremstiller profetien i i Lukas, kapittel tjueén, for å forstå hva tegnet er som identifiserer at den siste generasjonen har kommet.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

Kristi komme vil finne sted i den mørkeste perioden i denne jordens historie. Noas og Lots dager gir et bilde av verdens tilstand like før Menneskesønnens komme. Skriften, som peker frem mot denne tiden, erklærer at Satan skal virke med all makt og «med all urettferdighetens forførelse». 2 Tessaloniker 2:9, 10. Hans virksomhet åpenbares tydelig ved det raskt tiltagende mørke, de mangfoldige villfarelser, vranglærer og forførelser i disse siste dager. Satan fører ikke bare verden bort som fange, men hans bedrag gjennomsyrrer også de bekjennende menigheter tilhørende vår Herre Jesus Kristus. Det store frafallet skal utvikle seg til et mørke dypt som midnatt. For Guds folk skal det være en natt med prøvelse, en natt med gråt, en natt med forfølgelse for sannhetens skyld. Men ut av den natt av mørke skal Guds lys skinne.

Han lar «lyset skinne fram av mørket». 2 Korinter 4:6. Da «jorden var øde og tom, og mørke lå over dypets overflate», «svevet Guds Ånd over vannene. Og Gud sa: Bli lys! Og det ble lys.» 1 Mosebok 1:2, 3. Slik lyder Guds ord i den åndelige mørkenatt: «Bli lys!» Til sitt folk sier Han: «Stå opp, bli lys! For ditt lys kommer, og Herrens herlighet går opp over deg.» Jesaja 60:1.

«Se,» sier Skriften, «mørke skal dekke jorden, og dypest mørke folkene; men Herren skal gå opp over deg, og Hans herlighet skal bli sett over deg.» Vers 2. Kristus, utstrålingen av Faderens herlighet, kom til verden som dens lys. Han kom for å representere Gud for menneskene, og om Ham er det skrevet at Han ble salvet «med Den Hellige Ånd og med kraft» og «gikk omkring og gjorde godt». Apostlenes gjerninger 10:38. I synagogen i Nasaret sa Han: «Herrens Ånd er over Meg, fordi Han har salvet Meg til å forkynne evangeliet for de fattige; Han har sendt Meg for å lege dem som har et sønderbrutt hjerte, for å forkynne frigjøring for fangene og syn for de blinde, for å sette undertrykte fri, for å forkynne Herrens velbehagelige år.» Lukas 4:18, 19. Dette var den gjerning Han ga sine disipler i oppdrag å utføre. «Dere er verdens lys,» sa Han. «La deres lys skinne slik for menneskene at de kan se deres gode gjerninger og prise deres Far som er i himmelen.» Matteus 5:14, 16.» Prophets and Kings, 217, 218.